

Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (ensimmäinen jaosto)

12 päivänä joulukuuta 2013*

Muutoksenhaku — Yhteisön tavaramerkki — Sanaosan ”BASKAYA” sisältävä kuviomerkki — Väite —
Kahdenvälinen sopimus — Kolmannen valtion alue — Tosiasiallisen käytön käsite

Asiassa C-445/12 P,

jossa on kyse Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 56 artiklaan perustuvasta valituksesta,
joka on pantu vireille 2.10.2012,

Rivella International AG, kotipaikka Rothrist (Sveitsi), edustajanaan Rechtsanwalt C. Spintig,

valittajana,

ja jossa valittajan vastapuolena ja muuna osapuolena ovat

sisämarkkinoiden harmonisointivirasto (tavaramerkit ja mallit) (SMHV), asiamiehenään
G. Schneider,

vastaajana ensimmäisessä oikeusasteessa, ja

Baskaya di Baskaya Alim e C. Sas, kotipaikka Grosseto (Italia),

väliintulijana ensimmäisessä oikeusasteessa,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (ensimmäinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja A. Tizzano sekä tuomarit A. Borg Barthet, E. Levits
(esittelevä tuomari), M. Berger ja S. Rodin,

julkisasiamies: E. Sharpston,

kirjaaja: hallintovirkamies A. Impellizzeri,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 16.10.2013 pidetyssä istunnossa esitetyn,

päätettyään julkisasiamiestä kuultuaan ratkaista asian ilman ratkaisuehdotusta,

on antanut seuraavan

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

tuomion

- 1 Rivella International AG vaatii valituksellaan unionin tuomioistuinta kumoamaan unionin yleisen tuomioistuimen asiassa T-170/11, Rivella International vastaan SMHV – Baskaya di Baskaya Alim (BASKAYA), 12.7.2012 antaman tuomion (jäljempänä valituksenalainen tuomio), jolla unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi valittajan kanteen, jolla vaadittiin kumottavaksi sisämarkkinoiden harmonisointiviraston (tavaramerkit ja mallit) (SMHV) neljännen valituslautakunnan 10.1.2011 (asia R 534/2010-4) tekemä päätös, joka liittyy valittajan ja Baskaya di Baskaya Alim e C. Sasin väliseen väitemenettelyyn (jäljempänä riidanalainen päätös).

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Unionin oikeus

Asetus (EY) N:o 207/2009

- 2 Yhteisön tavaramerkistä 26.2.2009 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 207/2009 (EUVL L 78, s. 1) 8 artiklan 2 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Edellä 1 kohdassa ’aikaisemmalla tavaramerkillä’ tarkoitetaan:

- a) tavaramerkkejä, joiden rekisteröintihakemus on tehty ennen yhteisön tavaramerkin rekisteröintihakemuksen tekopäivää, ottaen tarvittaessa huomioon vaatimukset niiden etuoikeudesta, ja jotka kuuluvat seuraaviin ryhmiin:
 - i) yhteisön tavaramerkit,
 - ii) jäsenvaltiossa rekisteröidyt tavaramerkit tai Belgian, Luxemburgin ja Alankomaiden osalta Beneluxin teollisoikeuksien virastossa rekisteröidyt tavaramerkit,
 - iii) tavaramerkit, joiden kansainvälinen rekisteröinti on voimassa jäsenvaltiossa,
 - iv) tavaramerkit, jotka on rekisteröity yhteisössä voimassa olevien kansainvälisten järjestelyjen mukaisesti;

– –”

- 3 Asetuksen N:o 207/2009 42 artiklassa säädetään väitemenettelystä SMHV:ssä. Sen sanamuoto on seuraava:

”– –

2. Väitteen tehneen aikaisemman yhteisön tavaramerkin haltijan on hakijan pyynnöstä toimitettava todisteet siitä, että yhteisön tavaramerkin [rekisteröintihakemuksen] julkaisemista edeltäneiden viiden vuoden aikana aikaisempaa yhteisön tavaramerkkiä on tosiasiallisesti käytetty yhteisössä niiden tavaroiden tai palvelujen osalta, joita varten se on rekisteröity ja joihin väite perustuu, tai että on olemassa perustellut syyt käyttämättä jättämiseen, jos tähän päivään mennessä aikaisempi tavaramerkki on ollut rekisteröitynä vähintään viisi vuotta. Jos näitä todisteita ei esitetä, väite hylätään. Jos aikaisempaa yhteisön tavaramerkkiä on käytetty ainoastaan joidenkin sellaisten tavaroiden tai palvelujen osalta, joita varten se on rekisteröity, sitä pidetään väitteen tutkimisessa rekisteröitynä ainoastaan näiden tavaroiden tai palvelujen osalta.

3. Edellä olevaa 2 kohtaa sovelletaan 8 artiklan 2 kohdan a alakohdassa tarkoitettuihin aikaisempiin kansallisiin tavaramerkkeihin siten, että käyttö jäsenvaltiossa, jossa aikaisempi kansallinen tavaramerkki on suojattu, vastaa käyttöä yhteisössä.

--”

- 4 Kyseisen asetuksen 160 artiklassa, joka koskee kansainvälisen rekisteröinnin kohteena olevan tavaramerkin käyttöä, säädetään seuraavaa:

”Edellä olevan --42 artiklan 2 kohtaa -- sovellettaessa 152 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu julkaisupäivä korvaa rekisteröintipäivän, kun on kyse päivästä, josta lähtien Euroopan yhteisön nimeävän kansainvälisen rekisteröinnin kohteena oleva tavaramerkki on otettava varsinaisesti käyttöön yhteisössä.”

Direktiivi 2008/95/EY

- 5 Jäsenvaltioiden tavaramerkkilainsäädännön lähentämisestä 22.10.2008 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2008/95/EY (EUVL L 299, s. 25) 10 artiklan 1 kohdan sanamuoto on seuraava:

”Jos tavaramerkin haltija ei viiden vuoden kuluessa rekisteröintimenettelyn päättymisestä ole ottanut jäsenvaltiossa tavaramerkkiä tosiasialliseen käyttöön tavaroissa tai palveluissa, joita varten se on rekisteröity, tai jos tällainen käyttö on ollut viisi vuotta yhtäjaksoisesti keskeytyneenä eikä käyttämättä jättämiseen ole pätevää syytä, tavaramerkkiin sovelletaan tässä direktiivissä säädettyjä seuraamuksia.”

Madridin sopimus

- 6 Tavaramerkkien kansainvälisestä rekisteröinnistä 14.4.1891 tehdyn Madridin sopimuksen, sellaisena kuin se on muutettuna (jäljempänä Madridin sopimus), 4 artiklan 1 kappaleessa määrätään seuraavaa:

”-- rekisteröinnin -- päivästä lukien tavaramerkin suoja kunkin asianomaisen sopimuspuolen suhteen on sama kuin jos tavaramerkin suojaa olisi pyydetty suoraan sopimuspuolen virastolta. --”

Vuoden 1892 sopimus

- 7 Sveitsin ja Saksan välisen patenttien, mallien ja tavaramerkkien vastavuoroista suojaa koskevan, Berliinissä 13.4.1892 allekirjoitetun sopimuksen, sellaisena kuin se on muutettuna (jäljempänä vuoden 1892 sopimus), 5 artiklan 1 kappaleessa määrätään, että haitallisia seurauksia, joita sopimuspuolten lakien mukaan aiheutuu siitä, ettei tehtaan- tai kauppamerkkiä ole käytetty tietyssä määrääjassa, ei aiheudu, jos käyttö tapahtuu toisen sopimuspuolen alueella.

Tosiseikat

- 8 Baskaya di Baskaya Alim e C. Sas teki 25.10.2007 SMHV:lle rekisteröintiä yhteisön tavaramerkiksi koskevan hakemuksen yhteisön tavaramerkistä 20.12.1993 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 40/94 (EYVL 1994, L 11, s. 1) nojalla.

- 9 Tavaramerkki, jonka rekisteröintiä haettiin, on seuraava kuviomerkki:

- 10 Tavarat, joita varten tavaramerkin rekisteröintiä haettiin, kuuluvat tavaroiden ja palvelujen kansainvälistä luokitusta tavaramerkkien rekisteröimistä varten koskevaan, 15.6.1957 tehtyyn Nizzan sopimukseen, sellaisena kuin se on tarkistettuna ja muutettuna, pohjautuvan luokituksen luokkiin 29, 30 ja 32, ja ne vastaavat näiden luokkien osalta seuraavaa kuvausta:

- luokka 29: ”Liha, kala, siipikarja ja riista; lihauutteet; säilötyt, kuivatut ja umpioidut hedelmät ja vihannekset; hillot, hyytelöt, hedelmähillokkeet; munat, maito ja maitotuotteet; ravintoöljyt ja -rasvat”
- luokka 30: ”Kahvi, tee, kaakao, sokeri, riisi, tapioka, saago, kahvinkorvike; jauhot ja viljavalmisteet, leipä, leivonnaiset, makeiset, jäätelöt; hunaja, siirappi; hiiva, leivinjauhe; suola, sinappi; etikka, kastikkeet (mauste-); mausteet; jää”
- luokka 32: ”Oluet; kivennäis- ja hiilihappovedet ja muut alkoholittomat juomat; hedelmäjuomat ja hedelmätuoremehut; mehutiivisteet ja muut juomien valmistusaineet”.

- 11 Yhteisön tavaramerkkiä koskeva rekisteröintihakemus julkaistiin 31.3.2008 ilmestyneessä Yhteisön tavaramerkkilehdessä nro 13/2008.

- 12 Valittaja teki 30.6.2008 asetuksen N:o 40/94 42 artiklan (josta on tullut asetuksen N:o 207/2009 41 artikla) nojalla väitteen haetun tavaramerkin rekisteröintiä vastaan ja vetosi asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 1 kohdan b alakohdassa (josta on tullut asetuksen N:o 207/2009 8 artiklan 1 kohdan b alakohta) tarkoitettuun sekaannusvaaraan.

- 13 Väite perustui Nizzan sopimukseen pohjautuvan luokituksen luokkaan 32 kuuluvia tavaroita ”Olut, ale ja portteri; kivennäis- ja hiilihappovedet ja muut alkoholittomat juomat; mehutiivisteet ja muut juomien valmistusaineet” varten 30.6.1992 aikaisempaan numerolla 470542 rekisteröityyn kansainväliseen kuviomerkkiin, jonka rekisteröintiä oli jatkettu 30.6.2012 saakka ja joka oli voimassa Saksassa, Espanjassa, Ranskassa, Italiassa, Itävallassa ja Benelux-maissa. Mainittu tavaramerkki on seuraava:

- 14 Saatuaan kehotuksen esittää todisteet aikaisemman tavaramerkin käytöstä valittaja täsmensi 31.3.2009, että se vetosi väitteeseen enää kansainvälisen rekisteröinnin Saksaa koskevilta osin ja esitti useita asiakirjoja todisteina käytöstä Sveitsissä. Valittaja vetosi tältä osin vuoden 1892 sopimuksen 5 artiklaan. Mainitun sopimuksen mukaan käyttö Sveitsissä vastaa Saksassa tapahtuvaa käyttöä.

- 15 Väiteosasto hylkäsi väitteen 8.2.2010 tekemällään päätöksellä sen vuoksi, ettei aikaisemman tavaramerkin käytöstä ollut esitetty todisteita. Se totesi, että esitetyistä asiakirjoista ilmeni, että tavaramerkkiä, johon väite perustui, oli käytetty vain Sveitsissä, ja totesi, ettei vuoden 1892 sopimusta sovelleta.
- 16 Valittaja teki 7.4.2010 väiteosaston päätöksestä valituksen SMHV:lle.
- 17 SMHV:n neljäs valituslautakunta hylkäsi valituksen riidanalaisella päätöksellä sillä perusteella, että todisteet sen aikaisemman tavaramerkin tosiasiallisesta käytöstä, johon väitteen tueksi oli vedottu, koskivat vain Sveitsin valaliittoa. Valituslautakunta katsoi, että ainoat asiassa merkitykselliset oikeussäännöt olivat asetus N:o 207/2009 ja erityisesti sen 42 artiklan 2 ja 3 kohta, jonka mukaan aikaisempaa tavaramerkkiä on pitänyt tosiasiallisesti käyttää siinä jäsenvaltiossa, jossa se on suojattu.

Oikeudenkäyntimenettely unionin yleisessä tuomioistuimessa ja valituksenalainen tuomio

- 18 Valittaja nosti unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 17.3.2011 toimittamallaan kannekirjelmällä kanteen riidanalaisen päätöksen kumoamiseksi.
- 19 Valittaja vetosi kanteensa tueksi yhteen ainoaan kanneperusteeseen, joka koski asetuksen N:o 207/2009 42 artiklan 2 ja 3 kohdan rikkomista.
- 20 Valittaja väitti erityisesti, että koska vuoden 1892 sopimuksen 5 artiklan 1 kappaleen mukaan tavaramerkkiä katsotaan käytettävän Saksassa sen Sveitsissä tapahtuvan käytön perusteella, sen ei tarvinnut esittää todisteita aikaisemman tavaramerkin tosiasiallisesta käytöstä Saksassa.
- 21 Unionin yleinen tuomioistuin tutki ensimmäiseksi valituksenalaisen tuomion 22–36 kohdassa sen, minkä alueen osalta todisteet aikaisemman tavaramerkin tosiasiallisesta käytöstä oli toimitettava.
- 22 Unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 26 kohdassa, ”että asetuksen N:o 207/2009 asiaa koskevat säännökset sääntelevät yhteisön tavaramerkin rekisteröintihakemusta vastaan tehtyjen väitteiden tueksi esitettäviin todisteisiin ja tavaramerkkien käyttöä koskeviin alueellisiin näkökohtiin liittyvät kysymykset” jäsenvaltioiden kansallisesta oikeudesta riippumatta. Se täsmensi tässä yhteydessä kyseisen tuomion 27 kohdassa, että yhteisön väitemenettelyssä vedotun aikaisemman tavaramerkin kansallinen tai kansainvälinen luonne ei millään tavoin merkitse sovellettavan kansallisen oikeuden soveltamista kyseiseen aikaisempaan tavaramerkkiin.
- 23 Unionin yleinen tuomioistuin totesi siten, että vaikka tavaramerkkien rekisteröintimenettelyt kuuluvat kunkin jäsenvaltion kansallisen oikeuden soveltamisalaan, näin ei kuitenkaan ole sen alueen määrittämisen osalta, jolla aikaisemman tavaramerkin tosiasiallinen käyttäminen on osoitettava, koska tätä kysymystä säännellään unionin oikeuden säännöksillä.
- 24 Unionin yleinen tuomioistuin katsoi lisäksi valituksenalaisen tuomion 36 kohdassa, että vaikka kansallista oikeutta voidaan soveltaa tietyissä tilanteissa, asetuksessa N:o 207/2009 on säädetty tavaramerkkien suojaa koskevien kansallisten järjestelmien ja yhteisön järjestelmän samanaikaisesta voimassaolosta.
- 25 Unionin yleinen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 37–40 kohdassa toiseksi, että myös aikaisemman kansainvälisen tavaramerkin tosiasiallisesta käytöstä voidaan vaatia todisteita asetuksen N:o 207/2009 42 artiklan 2 kohdan nojalla, koska tällainen tavaramerkki rinnastetaan kansalliseen tavaramerkkiin.
- 26 Unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi näin ollen valittajan nostaman kumoamiskanteen.

Asianosaisten vaatimukset

- 27 Valittaja vaatii valituksellaan unionin tuomioistuinta kumoamaan valituksenalaisen tuomion, palauttamaan asian unionin yleiseen tuomioistuimeen ja velvoittamaan SMHV:n korvaamaan unionin tuomioistuimessa ja unionin yleisessä tuomioistuimessa aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.
- 28 SMHV vaatii unionin tuomioistuinta hylkäämään valituksen ja velvoittamaan valittajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Valitus

- 29 Valittaja vetoaa valituksensa tueksi yhteen ainoaan valitusperusteeseen, joka perustuu asetuksen N:o 207/2009 42 artiklan 2 ja 3 kohdan rikkomiseen. Tämä valitusperuste jakautuu kolmeen osaan.

Ainoan valitusperusteen ensimmäinen osa

Asianosaisten lausumat

- 30 Valittaja katsoo, ettei asetuksen N:o 207/2009 42 artiklan 2 ja 3 kohtaa voida soveltaa tavaramerkkeihin, joiden kansainvälinen rekisteröinti on voimassa jäsenvaltiossa.
- 31 Valittaja väittää kyseisen artiklan sanamuotoon tukeutuen, että kyseinen säännös koskee nimenomaisesti ainoastaan ”aikaisempia yhteisön tavaramerkkejä” ja ”aikaisempia kansallisia tavaramerkkejä” eikä mainitun asetuksen 8 artiklan 2 kohdassa, jossa käytetään yleisempää ilmaisua ”aikaisemmat tavaramerkit”, säädettyjä muita tilanteita. Aikaisempi tavaramerkki, joka on ristiriidassa sen tavaramerkin kanssa, jonka rekisteröimistä on haettu, kuuluu siten kyseisen 8 artiklan 2 kohdan a alakohdan soveltamisalaan.
- 32 Koska kyseinen aikaisempi tavaramerkki on kansainvälisesti rekisteröity, unionin yleinen tuomioistuin menetteli virheellisesti, kun se vaati valittajaa osoittamaan, että aikaisempaa tavaramerkkiä on käytetty Saksassa.
- 33 SMHV korostaa, että asetuksen N:o 207/2009 160 artiklassa on nimenomaisesti säädetty Euroopan unionin nimeäville kansainvälisille rekisteröinneille käyttöä koskeva vaatimus, sellaisena kuin se ilmenee kyseisen asetuksen 42 artiklasta.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

- 34 Ainoan valitusperusteensa ensimmäisessä osassa valittaja katsoo, että unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen, kun se sovelsi asetuksen N:o 207/2009 42 artiklan 2 ja 3 kohdassa säädettyä tosiasiallisen käytön vaatimusta aikaisempaan tavaramerkkiin, jonka haltija valittaja on, vaikka kyseessä on kansainvälinen tavaramerkki, joka ei kuulu kyseisen säännöksen soveltamisalaan.
- 35 Ensimmäiseksi on todettava, että asetuksen N:o 207/2009 42 artiklan sanamuodosta ilmenee, että kyseisen säännöksen 2 kohtaa sovelletaan aikaisempiin yhteisön tavaramerkkeihin ja sen 3 kohtaa aikaisempiin kansallisiin tavaramerkkeihin.
- 36 On myös todettava, ettei näissä kahdessa säännöksessä tehdä eroa kansallisten tavaramerkkien ja kansainvälisesti rekisteröityjen tavaramerkkien välillä.

- 37 Asetuksen N:o 207/2009 42 artiklan 3 kohdassa mainitut ”aikaisemmat kansalliset tavaramerkit” on kuitenkin ymmärrettävä tavaramerkeiksi, jotka ovat voimassa jäsenvaltiossa siitä riippumatta, onko ne rekisteröity kansallisella vai kansainvälisellä tasolla.
- 38 Kyseisen artiklan 3 kohdassa nimittäin säädetään, että siinä asetettuja sääntöjä sovelletaan asetuksen N:o 207/2009 8 artiklan 2 kohdan a alakohdassa tarkoitettuihin ”aikaisempiin kansallisiin tavaramerkkeihin” tekemättä kuitenkaan eroa viimeksi mainitussa säännöksessä mainittujen ”aikaisempia tavaramerkkejä” koskevien neljän ryhmän välillä, ja näihin kuuluvat muun muassa tavaramerkit, joiden kansainvälinen rekisteröinti on voimassa jäsenvaltiossa.
- 39 Asetuksen N:o 207/2009 42 artiklan 3 kohdan tarkoituksena on siten ainoastaan soveltaa edellytystä aikaisemman yhteisön tavaramerkin käyttämisestä yhteisön alueella, sellaisena kuin se ilmenee kyseisen asetuksen 42 artiklan 2 kohdasta, sellaisten aikaisempien kansallisten tavaramerkkien tilanteisiin, joiden osalta täsmennetään, että käytön on tapahduttava jäsenvaltion alueella.
- 40 Toiseksi valittajan esittämällä tulkinnalla, jonka vaikutuksesta kansainväliset tavaramerkit jäisivät käyttöä koskevan perustavanlaatuisen edellytyksen soveltamisalan ulkopuolelle, sivuutetaan suojajärjestelmä, johon asetuksen N:o 207/2009 42 artiklan 2 ja 3 kohta kuuluvat, sekä kyseisten säännösten tehokas vaikutus. Yhtäältä on erityisesti korostettava, että mainitun asetuksen johdanto-osan kymmenennessä perustelukappaleessa, jossa muistutetaan tavaramerkin aikaprioriteettiperiaatteesta, ei tehdä lainkaan eroa väitteen kohteena olevan tavaramerkin tyyppin suhteen. Toisaalta tämä käy ilmi myös asetuksen N:o 207/2009 160 artiklasta, jossa edellytetään tavaramerkin käyttämistä rekisteröintipäivän määrittämisen yhteydessä silloin, kun väite perustuu kansainväliseen tavaramerkkiin.
- 41 Unionin yleinen tuomioistuin korosti lähinnä tätä seikkaa, kun se muistutti valituksenalaisen tuomion 38 kohdassa, että Madridin sopimuksen 4 artiklan 1 kappaleessa ja Madridin sopimukseen liittyvän pöytäkirjan 4 artiklan 1 kappaleen a kohdassa määrätään, että tavaramerkin suoja kunkin asianomaisen sopimuspuolen suhteen on sama kuin jos tavaramerkin suojaa olisi pyydetty suoraan sopimuspuolen virastolta.
- 42 Näiden säännösten nojalla on siten niin, että asetuksen N:o 207/2009 8 artiklan 2 kohdan a alakohdan iii alakohdassa tarkoitettut ”tavaramerkit, joiden kansainvälinen rekisteröinti on voimassa jäsenvaltiossa”, kuuluvat samaan järjestelmään kuin kyseisen 8 artiklan 2 kohdan a alakohdan ii alakohdassa tarkoitettut ”jäsenvaltiossa rekisteröidyt tavaramerkit”.
- 43 Unionin yleinen tuomioistuin ei täten tehnyt oikeudellista virhettä, kun se sovelsi asetuksen N:o 207/2009 42 artiklan 3 kohtaa tavaramerkkiin, jonka haltija valittaja on.
- 44 Valittaja ei siten voi vedota siihen, että unionin yleisen tuomioistuimen päättelyt valituksenalaisen tuomion 33 ja 38 kohdassa olisivat ristiriitaiset. Unionin yleinen tuomioistuin korostaa valituksenalaisen tuomion 33 kohdassa lähinnä nimittäin, että tosiasiallisen käytön käsite on yhdenmukaistettu yhteisön tavaramerkin rekisteröintihakemusta koskevassa menettelyssä, kun taas mainitun tuomion 38 kohdassa se viittaa kansainvälisen tavaramerkin pätevyteen jäsenvaltion alueella.
- 45 Ainoan valitusperusteen ensimmäinen osa on siten hylättävä perusteettomana.

Ainoan kanneperusteen toinen osa

Asianosaisten lausumat

- 46 Ainoan valitusperusteensa toisessa osassa valittaja katsoo, että päinvastoin kuin unionin yleinen tuomioistuin totesi, kysymystä kansallisella tasolla rekisteröidyn tavaramerkin ”alueellisesta pätevydestä” säännellään yksinomaan kansallisessa oikeudessa. Tällainen on tilanne erityisesti sellaisten kansallisten tavaramerkkien kohdalla, joiden kansainvälinen rekisteröinti on voimassa jäsenvaltiossa.
- 47 SMHV katsoo, että aiemman tavaramerkin käyttöä koskevaa käsitettä on tulkittava yhtenäisesti asetuksen N:o 207/2009 yhteydessä, jossa säädetään tyhjentävästi kyseessä olevan käytön luonteesta sekä alueesta, jolla käyttö on näytettävä toteen. Tässä yhteydessä on niin, että vaikka vuoden 1892 sopimuksella voi olla vaikutuksia Saksan tavaramerkkioikeudessa, sillä ei kuitenkaan ole vaikutuksia yhteisön tavaramerkkijärjestelmässä.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

- 48 Aluksi on muistutettava, että yhteisön tavaramerkkejä koskeva lainsäädäntö muodostaa itsenäisen järjestelmän, joka koostuu sille ominaisten tavoitteiden ja sääntöjen kokonaisuudesta ja jonka soveltaminen on riippumaton kansallisista järjestelmistä (ks. asia C-190/10, Génesis, tuomio 22.3.2012, 36 kohta ja asia C-320/12, Malaysia Dairy Industries, tuomio 27.6.2013, 33 kohta).
- 49 Valittaja ei voi tässä yhteydessä kyseenalaistaa unionin yleisen tuomioistuimen unionin tuomioistuimen asiassa C-234/06 P, Il Ponte Finanziara vastaan SMHV, 13.9.2007 antaman tuomion (Kok., s. I-7333) perusteella noudattamaa päättelyä tavaramerkin käyttämisen käsitteestä. Kuten unionin yleinen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 34 kohdassa muistuttanut, unionin tuomioistuin totesi kyseisessä tuomiossa nimittäin, että sen puolustavan tavaramerkin kansallinen käsite, jonka nojalla aikaisempaa tavaramerkkiä suojataan kansallisen oikeuden perusteella, vaikka sen käyttöä ei voida osoittaa, ei voi olla esteenä yhteisön tavaramerkiksi rekisteröimiselle.
- 50 Asia olisi toisin vain silloin, jos yhteisön tavaramerkkiä koskevilla säännöksillä ei yhdenmukaistettaisi tavaramerkin käyttämisen käsitettä.
- 51 Direktiivin 2008/95, jonka tarkoituksena on kansallisen tavaramerkkilainsäädännön yhdenmukaistaminen, 10 artiklan 1 kohdassa säädetään kuitenkin, että tavaramerkkiin, jota sen haltija ei ole ottanut jäsenvaltiossa tosiasialiseen käyttöön, sovelletaan tietyn määräajan jälkeen kyseisessä direktiivissä säädettyjä seuraamuksia, joihin kuuluu muun muassa mitättömyys.
- 52 Unionin yleinen tuomioistuin ei täten tehnyt oikeudellista virhettä todetessaan, että yhteisön tavaramerkin unionin alueella tapahtuvaa käyttöä koskevasta käsitteestä säädetään tyhjentävästi yksin unionin oikeudessa.
- 53 Näin ollen ainoan valitusperusteen toinen osa on hylättävä perusteettomana.

Ainoan valitusperusteen kolmas osa

Asianosaisten lausumat

- 54 Valittajan mukaan se, että rekisteröitäväksi haetun tavaramerkin käyttäminen Saksassa voitaisiin kieltää vuoden 1892 sopimuksen perusteella, vaikuttaisi yhteisön tavaramerkin yhtenäisyyteen. Vaikka hyväksyttäisiin, että tällaisen tavaramerkin yhtenäisyyttä koskevaan periaatteeseen on tehty poikkeuksia, poikkeuksista täytyy kuitenkin olla nimenomaisesti säädetty asetuksessa N:o 207/2009, kuten kyseisen asetuksen johdanto-osan kolmannesta perustelukappaleesta ilmenee.
- 55 Viitaten mainitun asetuksen 111 ja 165 artiklaan SMHV korostaa, ettei yhteisön tavaramerkin yhtenäisyyden periaate ole ehdoton.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

- 56 On muistutettava, että yhteisön tavaramerkin yhtenäisyyden periaatteeseen on tehty asetuksessa N:o 207/2009 säädetyn kaltaisia poikkeuksia.
- 57 Etenkin kyseisen asetuksen 111 artiklan 1 kohdan nojalla paikallisesti vaikuttavan aikaisemman oikeuden haltija voi kieltää yhteisön tavaramerkin käytön alueella, jossa kyseinen oikeus on suojattu, siltä osin kuin kyseisen jäsenvaltion oikeus sen sallii.
- 58 Unionin yleinen tuomioistuin on siten perustellusti todennut valituksenalaisen tuomion 36 kohdassa, ettei yhteisön tavaramerkin yhtenäisyyden periaate ole ehdoton.
- 59 Tämän perusteella on todettava, ettei ainoan kanneperusteen kolmas osa ole perusteltu ja että koko valitus on täten hylättävä.

Oikeudenkäyntikulut

- 60 Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 138 artiklan 1 kohdan mukaan, jota sovelletaan työjärjestyksen 184 artiklan 1 kohdan nojalla valituksen käsittelyyn, asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska SMHV on vaatinut Rivella International AG:n velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut ja koska Rivella International AG on hävinnyt asian, se on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (ensimmäinen jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

- 1) Valitus hylätään.**
- 2) Rivella International AG velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.**

Allekirjoitukset